

Morzsák a korinthusi levelezésből

20. A MÁSIK LELKIISMERETE

„Lelkiismeretről beszélek, de nem a sajátunkról, hanem a másikéről. Mert miért vádolja az én szabadságomat a másik lelkiismerete?” (1Kor 10,20)

A bálványáldozati húsról, vagyis a bálványtemplomokban a bálványisteneknek korábban bemutatott húsról van szó. Megvehetik és megehetik ezt a keresztények vagy sem? Bár a kérdés ma nem tűnik aktuálisnak, érdemes körüljárni Pál tanácsait, mert értékes alapelveket tanulhatunk a mi korunkban felvetődő hasonló kérdések kezeléséhez.

Pál válasza nem hagy kétségeket afelől, hogy mi volt az apostol álláspontja. Persze, hogy megvehetik és megehetik! Hiszen a bálványok nem istenek, csak egy Isten van a mennyben, az Úr. Aki problémázik ezen, az túl nagy jelentőséget tulajdonít ezeknek a bálványoknak. Ez még akkor is így van, ha Pál néhány verssel korábban arról beszélt, hogy maga az ünnepség, ahol a húst az isteneknek bemutatják, a „démonok asztala”, és azon keresztények ne vegyenek részt. De a hús nem lesz a kultusz miatt „fertőzött”!

Az életszerűség kedvéért Pál egy konkrét élethelyzetet vázol fel. Előfordulhat, hogy a korinthusi hívők vendégségbe mennek egy nemhívő családhoz. Az étkezés során feltételezhetően a bálványnak feláldozott hús is az asztalra kerül. Mit tegyen ilyenkor egy keresztény? Pál válasza: „Ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki, és el akartok menni, mindent megehettek, amit elétek tesznek; ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.” Tiszta sor. De az is előfordulhat, hogy a vendéglátó szóba hozza, hogy a húst korábban feláldozták egy istennek; előfordulhat, hogy közvetve be akar vonni bennünket a kultuszba, és figyelni a reakciónkat, vajon összefér-e a bálványáldozat a hitünkkel. Ebben az esetben, mondja Pál, „ne egyétek meg: amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt”. A lelkiismeret miatt?

Akkor most mi a helyzet? Van szabadságunk megenni a húst vagy nincs? Csak akkor van szabadságunk, ha nem tudunk a sorsáról? A tudatlanság a szabadság? Ha nem tudunk róla, tiszta a lelkiismeretünk, ha tudunk róla, „fertőz”? A válasz egyértelmű. Akár tudunk róla, hogy a húst korábban bálványnak áldozták, akár nem tudunk róla, a *mi* lelkiismeretünk tiszta lehet, ha elfogyasztjuk. Nem a mi lelkiismeretünk a tét, hanem a másiké! *„Lelkiismeretről beszélek, de nem a sajátunkról, hanem a másikéről. Mert miért vádolja az én szabadságomat a másik lelkiismerete?”* Nem az a kérdés, hogy a hús démonikusan fertőz-e vagy nem fertőz. Nem fertőz. Az a kérdés, hogy a másik számára világos-e az én hitem és az ő hite közötti különbség. Ez meg szituációtól függ.